

Oto jestem (Iz 6,1-8)

Iz 6,8 Potem usłyszałem głos Pana, który rzekł: Kogo pośle? I kto nam pójdzie? Tedy odpowiedziałem: Oto jestem, poślij mnie! (BW)

Zbawieniem jest Jahwe, najważniejsze miejsce wśród proroków – spuścizna literacka i doniosłość myśli teologicznej, Ewangelista ST.

Pochodził ze znakomitej rodziny jerozolimskiej, misję swą spełniał przez 40 lat. Zadanie trudne: nawoływać do poprawy z grzechów i zapowiadać upadek królestw: Samarii i Judy.

• Powołanie (6,1)

W Świątyni jerozolimskiej dokonało się podczas wizji powołanie Izajasza na proroka.

■ Wezwać po imieniu, zawołać, kal, kahal, zbór, zgromadzenie się wokół powołującego

Piotr i Andrzej

Mt 4,18. A [Jezus] idąc wzdłuż wybrzeża Morza Galilejskiego, ujrzał dwu braci: Szymona, zwanego Piotrem, i Andrzeja, brata jego, którzy zarzucali sieć w morze, byli bowiem rybakami. 19. I rzekł do nich: Pójdźcie za mną, a zrobię was rybakami ludzi! 20. A oni natychmiast porzucili sieci i poszli za nim. 21. I odszedłszy stamtąd dalej, ujrzał innych dwu braci, Jakuba, syna Zebedeusza, i Jana, brata jego, którzy wraz z ojcem swoim, Zebedeuszem, naprawiali w łodzi swoje sieci, i powołał ich. 22. A oni zaraz opuścili łódź oraz ojca swego i poszli za nim.

Lewi-Mateusz

Mt 9,9 I odchodząc stamtąd, ujrzał Jezus człowieka, siedzącego przy cle, imieniem Mateusz, i rzekł do niego: Pójdź za mną. A on wstał i poszedł za nim.

• Powołanie do Królestwa (6,2)

Królestwo Boga to pierwszy główny element wizji. Król ma swój orszak i dwór, Serafinów. Kim są te istoty? W hebr. nazwie *serafim* – pierwiastek *saraf* (palić, płonąć ogniem bezdymnym); są to więc istoty płonące ogniem i światłem Bożym.

■ Otrzymujemy Królestwo niewzruszone

• Świętość Boga (6,3).

Kadosz – oznacza nie tylko świętość moralną, etyczną. Czasownik *kadasz* znaczy: oddzielać, odłączać, wyłączać coś z użytku świeckiego, powszedniego. Bóg góruje pod każdym względem nad wszystkim, co nie jest Nim samym, jest oddzielony od wszystkiego, co jest *profanum* (świeckie), ziemskie i stworzone; niezrównany i transcendentny.

■ Duch Boży nad otchłanią

■ Stworzenie światłości, oddzielenie dnia od nocy

Świętość Boga oznacza tu sumę Jego doskonałości w stopniu najwyższym – trzykrotne powtórzenie *kadosz*. Widzimy to w **Ap 4,8**

Każda zaś z czterech Istot żyjących miała po sześć skrzydeł, dookoła i wewnątrz były pełne oczu. I bez odpoczynku, dniem i nocą mówią: Święty, Święty, Święty. Pan, Bóg, Wszechmogący, Ten, który był i który jest, i który przychodzi.

Tak wyraźne podkreślenie świętości Boga jest elementem nowym w ST. • **Amos** podkreślał przede wszystkim sprawiedliwość Boga, • **Ozeasz** Jego miłość; • **Izajasz** głosi świętość Jahwe.

• Przeżycie poruszające (6,4)

I zatrzęsły się progi w posadach od tego potężnego głosu, a przybytek napelnił się dymem.

• Wyznanie ust (6,5a)

I rzekłem: Biada mi! Zginałem, bo jestem człowiekiem nieczystych warg i mieszkam pośród ludu nieczystych warg, gdyż moje oczy widziały Króla, Pana Zastępów.

Wargi uzewnętrzniają słowo, które jest zewnętrznym kształtem naszych myśli.

■ Nowy język w dzień Pięćdziesiątnicy, ■ pełnia wewnątrz, nowy język na zewnątrz

■ Z wnętrza strumienie wody życia

• Grzeszność (6,5b)

W obliczu świętego Boga Prorok odczuł i dojrzał **przepaść** dzielącą go od Boga, a zarazem i od grzesznego narodu, otoczenia i środowiska, w którym żył.

Biada mi! jest nie tyle wyrazem przeświadczenia, że człowiek oglądający Boga musi umrzeć, ile raczej **tęsknoty za oczyszczeniem**.

■ Determinacja w sprawie podobania się Panu, ■ abdykacja

• Odpowiedzialność (6,5c)

Połączenie odpowiedzialności indywidualnej i odpowiedzialności zbiorowej.

■ Pragnienie

• Oczyszczenie (6,6-7)

Oczyszczenie warg tutaj jest symbolem wewnętrznego oczyszczenia duszy i dlatego Serafin mógł powiedzieć: grzech twój jest zgładzony.

• Wysłanie (6,8)

Iz 6,8 Potem usłyszałem głos Pana, który rzekł: Kogo poślę? I kto nam pójdzie? Tedy odpowiedziałem: Oto jestem, poslij mnie! (BW)

• Delikatna, pełna taktu propozycja Boga, wyrażona w formie pytania.

• Oczyszczony duchowo Izajasz natychmiast stawia się do dyspozycji.

Dlaczego? Bóg porwał i urzekł go, choć przedtem uświadomił mu nędzę i małość jego samego oraz jego rodaków. ■ Trwoga, ■ przerażenie, ■ urzeczenie, ■ zachwyt – tak działa Bóg święty (miłość i sprawiedliwość). Bóg jest wszechmocny, ale pyta człowieka o zdanie, czeka na nas...

► **Oto jestem!** – • gotowość i • otwartość

Pójdź za mną (Mt 4,18-22) – **Piotr i Andrzej** przy sieciach wraz z ojcem (w. 18 *deute* – chodźcie za Mną, naśladujcie, w. 22 – *akolouthéo*, być w tej samej drodze, towarzyszyć, iść za kimś, iść z kimś)

18. A [Jezus] idąc wzdłuż wybrzeża Morza Galilejskiego, ujrzał dwu braci: Szymona, zwanego Piotrem, i Andrzeja, brata jego, którzy zarzucali sieć w morze, byli bowiem rybakami. 19. I rzekł do nich: Pójdźcie za mną, a zrobię was rybakami ludzi! 20. A oni natychmiast porzucili sieci i poszli za nim. 21. I odszedłszy stamtąd dalej, ujrzał innych dwu braci, Jakuba, syna Zebedeusza, i Jana, brata jego, którzy wraz z ojcem swoim, Zebedeuszem, naprawiali w łodzi swoje sieci, i powołał ich. 22. A oni zaraz opuścili łódź oraz ojca swego i poszli za nim.

Lewi-Mateusz (Mt 9,9 – *akolouthéo*)

I odchodząc stamtąd, ujrzał Jezus człowieka, siedzącego przy cle, imieniem Mateusz, i rzekł do niego: Pójdź za mną. A on wstał i poszedł za nim.

Pójdź ze mną

J 13,36-38

36. Zapytał Go Szymon Piotr: Panie, dokąd idziesz? Jezus odpowiedział: Dokąd Ja idę, ty teraz **ze Mną** iść nie możesz, ale pójdiesz później.

37. Piotr mu powiedział: Panie! Dlaczego teraz nie mogę teraz pójść **za Tobą**? Moje życie oddam za Ciebie. **38.** Jezus mu odpowiedział: Swoje życie chcesz oddać za mnie? Zapewniam, zapewniam cię, zanim kogut zapieje, trzy razy się Mnie wyprzesz. (PE)

36. Zapytał Go Szymon Piotr: Panie, dokąd **odchodzisz**? Jezus odpowiedział: Dokąd Ja **odchodzę**, nie możesz Mi teraz **towarzyszyć**, ale później **towarzyszyć** mi (będziesz). (BT)

J 20,21-23 Wtedy Jezus znowu do nich powiedział: Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam. Gdy to oznajmił, tchnął na nich i powiedział: Weźcie Ducha Świętego! Komu grzechy odpuszczacie, są mu odpuszczone, a komu zatrzymacie, są mu zatrzymane.

► **Oto jestem!** – **teraz** jest czas mojego działania

Dawid jednak, gdy zgodnie z wolą Boga wypełnił posługę **względem swego pokolenia**, zasnął i został przyłączony do swoich ojców (...) (**Dz 13,36 PE**).

Uwagi dodatkowe:

Kahał (kahal, kehilla – gmina, kongregacja, zbór), specyficzne dla Polski określenie żydowskiej organizacji gminnej, której autonomia obejmowała sprawy religii, kultu, sądownictwa, pomocy społecznej, a także zbiór podatków na rzecz państwa. Na czele kahału stali tzw. raszim - reprezentanci wobec władz państwowych. W okresie porozbiorowym autonomia kahału została znacznie ograniczona i sprowadzona głównie do spraw religijnych i pomocy społecznej.

Powołanie – pochodzi od wzywającego do szczególnej misji: w Starym Testamencie Bóg powołuje proroków i królów, a w Nowym Testamencie Jezus ustanawia apostołów. Przyczyną wyboru nie są osobiste zdolności powołanych, nie jest nią też ich gorliwość ani nawet gotowość do poświęceń.

W opisach powołania pierwszych uczniów inicjatywa zawsze należy do Jezusa. Jediną przyczyną wyboru jest Jego wola. Z szerszego grona uczniów podążających za Nim Jezus powołuje dwunastu i nazywa tych wybranych apostołami, to znaczy posłanymi (w języku greckim *apostoloi*). W powołaniu pierwszych uczniów, a następnie w ustanowieniu apostołów ujawnia się istotna różnica między wybranymi przez Jezusa a uczniami rabinów. Ci ostatni zawsze sami wybierali swoich nauczycieli, kierując się osobistymi upodobaniami, opiniami środowiska i zdaniem innych autorytetów.

Powołanie, w sensie teologicznym w Biblii, jest zawsze wezwaniem, zaproszeniem. Wzywającym jest Bóg względnie Chrystus, co oznacza wybranie przez Boga i powierzenie misji. Niekiedy Bóg powołuje jednostki do wypełniania specjalnych zadań. Ze Starego Testamentu najbardziej znamy powołanie Mojżesza (Wj 3,4), sędziów (Sdz 3,9), proroków (Jr 1, 5). Szczególnym wezwaniem jest to skierowane do Jezusa (Mt 2, 15). Także możemy spotkać opisy powołania Apostołów przez Chrystusa (Mt 4, 19 i Rz 1, 1).

Jeśli powołanie pojmuje się jako ogólne wezwanie do pokuty i zbawienia, to powołanym przez Boga jest każdy Izraelita i chrześcijanin. Dlatego Izrael i Kościół zwie się zbiorowo „wybranymi” Bożymi (Iz 41, 9) bądź „uczestnikami powołania niebieskiego” (Hbr 3,1).

Wybranie - teologiczny termin biblijny. Podmiotem wyboru jest Bóg, który wybiera wedle swojej woli, suwerennej względem stworzenia. W Starym Testamencie Bóg wybiera lud (Izraela), jego króla (Dawida) i miasto Jerozolimę. Jego wolny wybór nie jest oparty na uprzednich zasługach lub naturalnej wyższości tych, których wybiera; wybrani są jednak powołani do życia zgodnego z wolą Bożą i do bycia Jego sługami. W Nowym Testamencie idea wybrania koncentruje się na Jezusie Chrystusie, jako tym, którego Bóg wybrał, aby ostatecznie urzeczywistnić swe zamiary.

Z wybraniem wiąże się pojęcie przeznaczenia, które od wieków budziło wiele kontrowersji i było powodem wielu sporów. Niektórym kojarzyło się z niesprawiedliwym Bogiem. Jednak kluczową przy rozumieniu powyższych pojęć jest suwerenność Boga. Tylko Bóg jest Stwórcą i Tym, który utrzymuje wszystko w istnieniu. On określa wzorce życia i kieruje wszystkie rzeczy do wyznaczonego im celu. Jedynie Bóg jest na tyle mądry, sprawiedliwy i kochający, by postanowić to, co stanie się z jego stworzeniem.

Naśladowanie – to postawa wymagana od uczniów w ich relacji do Jezusa. Jej znaczenie wykracza poza czysto materialny sens towarzyszenia Mistrzowi. W sensie fizycznym podążają za Nim nie tylko uczniowie. Od samego początku działalności publicznej Jezusa tłumy szły za Nim z powodu Jego sławy, wielu z ciekawości, inni dla spełnienia nadziei mesjańskich, a niektórzy z wdzięczności za uzdrowienie. Ludzie ci towarzyszyli Jezusowi jednak tylko okazjnie i nie należeli do grona Jego stałych uczniów. Ewangelie odróżniają tę luźniejszą relację od naśladowania charakteryzującego Jego uczniów. Na określenie pierwszego rodzaju podążania użyte są formy niedokonane czasowników („chodzili za Nim”), a na oznaczenie stałej relacji pojawiają się formy dokonane („poszli za Nim”).